

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9/2545

พนักงานอัยการจังหวัดอ่างทอง โจทก์ นายดาบตำรวจ สุเทพ หรืออ้วน วรรณโต จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

ชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพและนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพโดยกระท่อหน้า สื่อมวลชนและชาวบ้านเป็นจำนวนมาก ยากต่อการที่เจ้าพนักงานตำรวจจะข่มขู่หรือหลอกลวง ศ. ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ก็ได้ยินถ้อยคำที่จำเลยให้การรับสารภาพ ประกอบกับจำเลยเคยรับราชการ เป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาเกือบ 20 ปี ย่อมทราบดีว่าข้อกล่าวหาฆ่าบุพการีมีโทษถึงประหารชีวิต คงไม่ยอมรับสารภาพหากมิได้กระทำความผิดจริง ทั้งในคำให้การรับสารภาพมีรายละเอียดต่าง ๆ ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องที่จำเลยเชื่อว่าที่ ผ. มารดาจำเลยไม่ยอมให้ยืมเงินเป็นเพราะ ล. น้องสาวจำเลย ซึ่งมีร่างกายไม่สมประกอบขัดขวาง จำเลยจึงตัดสินใจที่จะฆ่าโดยหลอก ล. ให้ช่วยขนของที่กองไว้ หลังบ้าน ในขณะที่ ล. เดินไปหลังบ้านจำเลยก็ใช้ไม้เนื้อแข็งตีไปที่ก้นและศีรษะของ ล. อย่างแรง ผ. ซึ่งเดินตามหลังมาต่อว่าจำเลย จำเลยจึงใช้ไม้ดังกล่าวตีไปที่ใบหน้าของ ผ. หลายครั้ง จากนั้นจึง เดินทางหนีไปจังหวัดเชียงใหม่ เชื่อได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ นอกจากนี้ จำเลยยังรับสารภาพต่อ ย. บิดาจำเลยหลังเกิดเหตุประมาณ 7 วันว่าได้ฆ่าผู้ตายทั้งสองจริงเพราะ น้อยใจ และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่าจำเลยไม่ไปร่วมงานศพเพิ่งไปในวันเผา ทั้งที่จำเลยทราบ ข่าวการตายตั้งแต่วันแรก อันถือเป็นข้อพิรุธเพราะจำเลยอาจเตรียมหาช่องทางในทางต่อสู้อย่างได้ พฤติการณ์แวดล้อมดังกล่าวเมื่อฟังประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวน ฟังได้มั่นคง ว่าจำเลยเป็นคนร้ายฆ่าผู้ตายทั้งสองจริง ส่วนที่จำเลยอ้างฐานที่อยู่และส่งบัตรโดยสารเครื่องบิน เป็นพยานนั้น ก็ปรากฏว่าบัตรดังกล่าวมีรอยลบเป็นพิรุธ และที่ ส. พยานจำเลยเบิกความว่าเป็น ผู้เช่ารถยนต์ของจำเลยให้ไปส่งที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนในวันที่ 21 พฤศจิกายน แต่ได้เลื่อนเป็นวันที่ 23 เดือนเดียวกัน ในวันที่ 21 จึงให้จำเลยพาคนไปเที่ยวภายในจังหวัดลำปางนั้น ก็ไม่อาจยืนยันว่า วันที่ 20 คืบเกิดเหตุจำเลยอยู่ ณ ที่ใด ทั้งระยะเวลาการเดินทางจากจังหวัดอ่างทองที่เกิดเหตุไปยัง จังหวัดลำปางสามารถใช้เวลาเดินทางไปถึงได้ในคืนเดียว สำหรับใบเสร็จรับเงินของโรงแรมที่ จำเลยส่งอ้างเพื่อแสดงว่าได้พักอยู่ในโรงแรมในคืนเกิดเหตุนั้นก็มียอดเขียนทับวันที่ที่ออก ใบเสร็จรับเงินจึงเป็นพิรุธเช่นกันพยานจำเลยไม่อาจหักล้างพยานโจทก์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2539 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยใช้ไม้ท่อนตีสาวสาวลำ ไย วรรณโต และนางผินसानทอง มารดาของจำเลยที่ศีรษะและใบหน้าโดยมีเจตนาฆ่าเป็นเหตุให้ นางสาวลำไยและนางผินถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่ตำบลบางเจ้าฉ่า อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัด อ่างทอง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289(1), 91 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 289(1) ประกอบมาตรา 91 เรียงกระทงลงโทษฐานฆ่าบุพการีให้ประหารชีวิต ฐานฆ่าผู้อื่นให้จำคุก ตลอดชีวิต จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ฐานฆ่าบุพการี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52(1) เป็นจำคุก

ตลอดชีวิตฐานฆ่าผู้อื่น ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 โดยเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นจำคุก 50 ปี แล้วคงจำคุก 33 ปี 4 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงความผิดคงให้จำคุกตลอดชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(3) จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยและนางสาวลำไย วรรณโต ผู้ตายเป็นบุตรของนายหยอย วรรณโต และนางผิน สานทอง ผู้ตาย นางผินได้หย่าขาดจากนายหยอยตั้งแต่ประมาณปี 2521 นางสาวลำไยพักอาศัยอยู่กับนางผินที่บ้านเลขที่ 3 หมู่ที่ 1 ตำบลบ้านเจ้าฉ่า อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง ส่วนจำเลยอยู่บ้านเลขที่ 176/3 ตำบลบ่อแฮ้ว อำเภอเมืองจังหวัดลำปาง ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ผู้ตายทั้งสองถูกคนร้ายใช้ของแข็งไม่มีคมตีบริเวณศีรษะและใบหน้าจนถึงแก่ความตายตามรายงานชันสูตรพลิกศพของนางผินและของนางสาวลำไย คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าจำเลยเป็นผู้ฆ่าผู้ตายทั้งสองหรือไม่ข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของนายเชื้อ สานทอง น้องชายของนางผิน นางวรรณ เดชแพ ภริยาของจำเลย และนายสง่า จันทรวิจิตรน้องเขยของนางผิน ว่านางผินเป็นผู้มีฐานะดี ญาติพี่น้องไม่มีเงินจะหยิบยืมจากนางผิน จำเลยมีหนี้สินรุงรัง นายเชื้อเป็นน้องที่นางผินให้ความไว้วางใจเวลามีปัญหามักจะขอคำปรึกษาจากนายเชื้อ โดยนายเชื้อเบิกความว่าจำเลยจะขอยืมเงินนางผินอยู่เป็นประจำ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ นางผินเล่าให้นายเชื้อฟังว่านางผินขายที่ดินไป 5 ไร่ เป็นเงิน 500,000 บาทเงินที่ได้จะฝากธนาคารให้นางสาวลำไยเพราะมีร่างกายไม่สมประกอบแต่จำเลยกลับนำเงินฝากเข้าบัญชีของนางสาวลำไยเพียง 150,000 บาทต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2539 จำเลยขอร้องให้นายเชื้อช่วยพูดกับนางผินให้ขายที่ดินที่เหลืออีก 4 ไร่ นายเชื้อได้ต่อว่าจำเลยว่าเป็นตำรวจชี้หมาอะไรมาขอเงินทั้งที่ร่างกายสมประกอบ ทำไมไม่อายนางสาวลำไยที่รูปร่างไม่สมประกอบยังมีเงินฝากกินดอกเบี้ย จำเลยได้พูดกับนายเชื้อว่าแล้วน้ำจะเสียใจ นางสาวลำไยก็ได้ต่อว่าจำเลยเรื่องจำเลยขอยืมเงินนางผินมารดาเป็นเหตุให้จำเลยไม่พอใจยังได้ความจากนางอรุณ เยื่อนยัมพยานโจทก์ที่มีบ้านอยู่ห่างจากบ้านของผู้ตายทั้งสองประมาณ 3 หลังถึง 4 หลังว่า จำเลยเคยมาขอยืมเงินจากนางอรุณ เมื่อนางอรุณถามจำเลยว่าทำไมไม่ยืมเงินจากนางผินจำเลยบอกว่า นางสาวลำไยคอยขัดขวางจำเลยอยากจะทำนางลำไย นางอรุณเคยเห็นแขนของนางผินมีรอยฟกช้ำ เมื่อสอบถามนางผินก็บอกว่าบาดแผลเกิดจากการหกล้มเพิ่งมาทราบจากนายสง่าว่าบาดแผลดังกล่าวเกิดจากถูกจำเลยหยิกแขนส่วนนายสง่าก็เบิกความทำนองเดียวกันพยานโจทก์รับฟังได้ว่าจำเลยมีความไม่พอใจนางสาวลำไยที่คอยคัดค้านมิให้นางผินให้จำเลยยืมเงินก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 เดือน จำเลยยืมเงินจากนางผินอีก 50,000 บาทเพื่อนำไปชำระหนี้ค่าเช่าซื้อรถยนต์ตู้ที่กำลังจะถูกยึด แต่ก็ถูกนางสาวลำไยขัดขวางอีก มีมูลเหตุที่ทำให้จำเลยไม่พอใจมาก สำหรับเหตุการณ์ในคืนเกิดเหตุได้ความจากคำเบิกความของนายสมพงษ์ แสงแดง หลานของนางผิน ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับจำเลยและมีบ้านอยู่ติดกับนางผินว่าตอนประมาณห้าทุ่มได้ยินเสียงสุนัขที่บ้านของนายสมพงษ์และที่บ้านของนางผินเห่า นายสมพงษ์จึงออกไปไล่สุนัข เห็นบ้านของนางผินยังเปิดไฟอยู่ ซึ่งโดยปกตินางผินจะปิดไฟนอนตั้งแต่หัวค่ำ วันรุ่งขึ้นนายหลวงหลานเขยของนางผินเห็นผิสดังเกตที่ไฟฟ้าเฉลี่ยบ้านของนางผินยังเปิดอยู่จึงไปตามนายสง่าให้เข้าไปดูในบ้านด้วยกัน นายสง่าเบิกความว่า ภายในตัวบ้านไม่มีร่องรอยการรื้อค้น และยังไม่มีกรงหุ้มนมเมื่อเดินไปดูหลังบ้านพบศพผู้ตายทั้งสองอยู่ใต้ต้นมะพร้าวห่างจากบ้านของผู้ตายทั้งสองประมาณ 40 เมตร สอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโทสุเทพ เย็นวารีย์ พนักงานสอบสวนซึ่งออกไปดูที่เกิดเหตุว่า ขณะไปถึงประมาณเที่ยงเศษไฟฟ้าบนบ้านของนางผิน

ยังเปิดอยู่ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ สภาพมุ้งยังกางอยู่ตามภาพถ่ายหมายเลข จ.15 และบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุเอกสารหมายเลข จ.17 ส่วนสภาพศพถูกตีที่ใบหน้าจนและพบห่างจากบ้านประมาณ 30 เมตรถึง 50 เมตร มีรอยลากศพจากทางเดินไปทิ้งไว้ใต้ต้นมะพร้าวเป็นรอยทางประมาณ 5 เมตร ตามภาพถ่ายหมายเลข จ.14 นายแพทย์ปณตจุลลิตพรชัย ผู้ชันสูตรพลิกศพมีความเห็นว่าผู้ตายทั้งสองเสียชีวิตมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ชั่วโมง ความเห็นดังกล่าวเป็นข้อยืนยันว่าผู้ตายทั้งสองถูกฆ่าในคืนวันเกิดเหตุ เมื่อพิจารณาประกอบกับสภาพของที่เกิดเหตุเชื่อว่าคนร้ายที่มาพบผู้ตายทั้งสองที่บ้านในคืนวันเกิดเหตุ น่าจะต้องเป็นผู้คุ้นเคยกับผู้ตายทั้งสองมาก่อน มิฉะนั้นผู้ตายทั้งสองคงไม่เปิดไฟรับและยอมเดินลงมาจากเรือนจนถึงจุดที่ถูกคนร้ายฆ่าซึ่งอยู่ห่างจากตัวเรือนถึงประมาณ 40 เมตร เพราะนางผินชราแล้วส่วนนางสาวลำไยรูปร่างก็ไม่สมประกอบ ประกอบกับในชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพและนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพตามเอกสารหมายเลข จ.18, จ.19 และ จ.22 โดยกระทำต่อหน้าสื่อมวลชนและชาวบ้านเป็นจำนวนมากยากต่อการที่เจ้าพนักงานตำรวจจะข่มขู่หรือหลอกลวง นายศักดิ์เกษม เอี่ยมละออ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เดลินิวส์เบิกความว่าได้ยินถ้อยคำที่จำเลยให้การรับสารภาพประกอบกับจำเลยเคยรับราชการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาเกือบ 20 ปี เพิ่งลาออกจากราชการก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 ปี ย่อมทราบดีว่าข้อกล่าวหาจำเลยมีโทษถึงประหารชีวิต คงไม่ยอมรับสารภาพหากมิได้กระทำความผิดจริงในคำให้การรับสารภาพมีรายละเอียดต่าง ๆ ชัดเจน เช่น จำเลยเชื่อว่าที่นางผินไม่ยอมให้ยืมเงินเพราะเหตุมาจากนางสาวลำไยจึงตัดสินใจที่จะฆ่า โดยหลอกให้นางสาวลำไยไปช่วยขนของที่กองไว้หลังบ้านขณะที่เดินไปตามสวนหลังบ้านจำเลยใช้ไม้เนื้อแข็งยาวประมาณ 1 ศอก ซึ่งอยู่บริเวณนั้นถือติดมือเดินตามหลังนางสาวลำไยไป เมื่อไปถึงจุดเกิดเหตุได้ใช้ไม้ดังกล่าวตีที่ก้น เมื่อนางสาวลำไยล้มลงได้ตีซ้ำไปที่ศีรษะของนางสาวลำไยอย่างแรงอีก จำเลยไม่ทราบว่าจะขณะนั้นนางผินมารดาได้เดินตามหลังมาและตะโกนว่า "มึงทำน้องทำไม" จำเลยจึงใช้ไม้ดังกล่าวตีนางผินที่ใบหน้าจนล้มลงแล้วตีซ้ำอีก จากนั้นได้ขออาศัยโดยสารรถยนต์กระบะที่ผ่านมาไปลงที่ถนนสายเอเชียและขึ้นรถยนต์โดยสารกลับจังหวัดเชียงใหม่ถึงเมื่อเวลาประมาณ 7.00 นาฬิกา เชื่อว่าจำเลยให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ นอกจากนี้นายหยอยบิดาของจำเลยยังเคยให้การต่อพันตำรวจโทสุเทพว่า จำเลยเคยรับสารภาพกับนายหยอยหลังเกิดเหตุประมาณ 7 วัน ว่าจำเลยฆ่าผู้ตายทั้งสองจริงเพราะน้อยใจตามคำให้การชั้นสอบสวนเอกสารหมายเลข จ.22 และยังปรากฏข้อเท็จจริงจากทางนำสืบของโจทก์ว่าจำเลยไม่ไปร่วมงานสวดศพเพิ่งไปในวันเผาทั้งที่จำเลยทราบข่าวการตายตั้งแต่วันแรก เป็นข้อพิรุธอีกประการหนึ่งว่า จำเลยอาจเตรียมหาช่องทางในทางต่อสู้คดีก็ได้ พฤติการณ์แวดล้อมคดีดังกล่าวมาเมื่อฟังประกอบกับคำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนฟังได้มั่นคงว่าจำเลยเป็นคนที่ฆ่าผู้ตายทั้งสองจริง ที่จำเลยนำสืบอ้างฐานที่อยู่และส่งบัตรโดยสารเครื่องบินเป็นพยานนั้น ปรากฏว่าบัตรดังกล่าวมีรอยลบเป็นพิรุณ ส่วนคำเบิกความของพันตำรวจโทสมเกียรติสุรินทร์พยานจำเลยก็ได้ความแต่เพียงว่าพันตำรวจโทสมเกียรติผู้ส่งบัตรโดยสารให้ไปส่งที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนในวันที่ 21 พฤศจิกายน 2539 แต่ได้เลื่อนเป็นวันที่ 23 เดือนปีเดียวกัน ในวันที่ 21 จึงให้จำเลยพาคนไข้ไปเที่ยวภายในจังหวัดลำปาง คำเบิกความดังกล่าวก็ไม่อาจยืนยันว่าคืนวันเกิดเหตุจำเลยอยู่ ณ ที่ใด ทั้งการเดินทางจากจังหวัดอ่างทองไปยังจังหวัดลำปางระยะเวลาเดินทางสามารถใช้เวลาเดินทางไปถึงได้ในคืนเดียว สำหรับใบเสร็จรับเงินของโรงแรมบุรวงส์เอกสารหมายเลข 1 ที่จำเลยส่งอ้างเพื่อแสดงว่าจำเลยพักอยู่ที่โรงแรมดังกล่าวในคืนเกิดเหตุนั้นมีรอยเขียนทับวันที่ที่ออกใบเสร็จรับเงินเป็นพิรุณ พยานจำเลยไม่อาจหักล้างพยานโจทก์ได้ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษา

ลงโทษจำเลยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์ · ยงยศ นิสัยครกุล · เรวัตร อิศราภรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9/2545>